

Η Β' Στάση των Χαιρετισμών της Παναγίας στην Αμφιλοχία

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Αιτωλίας και Ακαρνανίας

Σε κλίμα κατάνυξης τελέσθηκε την Παρασκευή 6 Μαρτίου 2026 η ακολουθία της Β' Στάσης των Χαιρετισμών προς την Υπεραγία Θεοτόκο, στον Ιερό Ναό Αγίας Παρασκευής Αμφιλοχίας.

Στην ιερά ακολουθία χοροστάτησε ο **Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Αιτωλίας και Ακαρνανίας κ. Δαμασκηνός**, ο οποίος έψαλλε τους Οίκους ενώπιον της εικόνας της Θεοτόκου, συμπαραστατούμενος από τον Εφημέριο του Ναού, π. Γεώργιο Τηγάνη, τον Αρχιδιάκονο π. Δημήτριο Λαγούδη και τους Διακόνους π. Σωκράτη Σχίζα και π. Βαρθολομαίο Κοσμά.

Κηρύσσοντας τον θείο λόγο στους πιστούς ανέλυσε τον στίχο: «Χαίρε όρος αλατόμητον, χαίρε βάθος αμέτρητον», λέγοντας τα εξής:

Στο προφητικό όραμα του Προφήτου Δανιήλ (2, 34), αναφέρεται ότι ο βασιλιάς των Βαβυλωνίων Ναβουχοδονόσωρ είδε να κόβεται «εξ όρους λίθος άνευ χειρών»,

χωρίς ανθρώπινη παρέμβαση, και να συντρίβει ένα πελώριο άγαλμα. Το «αλάξευτον και αλατόμητον όρος» είναι η Θεοτόκος, διότι απ' αυτήν προήλθε, χωρίς ανθρώπινη παρέμβαση, ο Χριστός «ο αχειρότμητος λίθος», που συνέτριψε με την παρουσία Του την ειδωλολατρία.

Η προφητεία αυτή αναφέρεται στην αειπαρθενία της Θεοτόκου, όπου ετμήθη ο λίθος άνευ χειρών, χωρίς δηλαδή ανθρώπινη παρέμβαση, απ' εαυτού, με θεϊκό τρόπο, όπως έγινε και η γέννηση του Χριστού χωρίς την μεσολάβηση ανδρός, αλλά με θεϊκό τρόπο, με την επισκίαση του Αγίου Πνεύματος και την συμβολή της Θεοτόκου. Ο Όσιος Ιωάννης ο Δαμασκηνός γράφει πως: «το όρος του Δανιήλ, από όπου λατομήθηκε ο ακρογωνιαίος λίθος, ο Χριστός, χωρίς την αξίνα του λατόμου, είναι η Θεοτόκος, που γέννησε χωρίς άνδρα και έμεινε πάλι παρθένος».

Μόνο το Πνεύμα του Θεού άγγιζε με την πνοή Του τον άχραντο ναό του Θεού, την Παναγία, για να ετοιμαστεί να κατοικήσει σ' αυτόν ο άπειρος Λόγος του Πατρός, ανοίγοντας μεν την μήτρα της Θεοτόκου, χωρίς ωστόσο να καταλύσει την παρθενία του μητροπάρθενου κλέους Της. Η αειπαρθενία της Θεοτόκου συνιστά βάθος μυστηρίου αμέτρητο.

Η Παναγία είναι η μόνη και στο νου και στην ψυχή και στο σώμα Αειπάρθενος. Και όλες οι ψυχικές δυνάμεις και οι σωματικές αισθήσεις ήταν υπεράνω από κάθε μολυσμό αμαρτίας, σε όλο τον χρόνο της ζωής Της. Γι' αυτό πρώτος ο Μέγας Αθανάσιος ονομάζει την Μαρία «Αειπάρθενον». Υπήρξε όντως «θεοχάρακτο σκήνωμα παρθενίας» (Θεοφάνους Γραπτού).

Η σύλληψη, επομένως, του Χριστού, ως αποτέλεσμα της άκτιστης ενέργειας του Αγίου Πνεύματος, υπήρξε άφθορος, δηλαδή δεν κατέλυσε την παρθενία της Πανάγνου. Η Θεοτόκος ήταν «απειράνδρος» και «απειρόγαμος». Η μήτρα Της υπήρξε πνευματοχώρητη και θεοχώρητη. Αλλά και η Γέννηση του Χριστού υπήρξε γέννηση παρθενική, που υπερέβη την τάξη και τους νόμους της φυσικής γεννήσεως. Τέλος, η άχραντος Μητέρα του Κυρίου παρέμεινε και μετά τόκον Παρθένος, δηλαδή Αειπάρθενος, «ουδαμώς ανδρί μέχρι θανάτου προσομιλήσασα».

Η τριπλή παρθενία (προ, κατά και μετά τον τόκο) της απειράνδρου Θεοτόκου παριστάνεται στην εικονογραφία με τρεις αστεροειδείς σταυρούς, έναν στο μέτωπο και ανά έναν σε κάθε ώμο της Παναγίας.

Η αειπαρθενία της Θεοτόκου δεν είναι απλό βιολογικό γεγονός. Έχει βαθύτερο νόημα μυστηριακό και σωτηριολογικό. Ενώ της παλαιάς γεννήσεως αρχηγός είναι ο πρώτος Αδάμ, ο οποίος κληροδοτεί στους ανθρώπους την φθορά της φύσεώς του (το προπατορικό αμάρτημα), της νέας γεννήσεως αρχηγός είναι ο νέος Αδάμ, ο

Χριστός, ο οποίος επειδή γεννήθηκε από την Παρθένο, κληροδοτεί στην Εκκλησία Του την αφθαρσία, την σωτηρία και την λύτρωση. Η παλαιά αμαρτωλή γέννηση ανακόπτεται στο θαύμα της Παρθένου.

«Χαίρε, ω Εστία αναμμένη, όπου ο Θεός κατεβαίνει. στους παρθενικούς και πανάγνους κόλπους σου, ο Δημιουργός παίρνει την φύση μας και την εξαγνίζει από κάθε κηλίδα αρχαία, ανανεώνοντας τον άνθρωπό σε μία νέα δημιουργία».

[Δείτε ΕΔΩ περισσότερες φωτογραφίες](#)